

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

02 aprilie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență :

Președinte

Constantin Gurschi,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 04 septembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 decembrie 2013, declarat de condamnatul

Arsene Ion Vladimir, născut la 26 mai 1981 în s. Iurceni, r-nul Nisporeni, domiciliat în s. Șișcani, r-nul Nisporeni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

Termenul de examinare a cauzei

în instanța de fond: 12 iunie – 04 septembrie 2013,

în instanța de apel: 03 octombrie – 18 decembrie 2013,

în instanța de recurs: 18 februarie – 15 mai 2013;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 04 septembrie 2013, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, inculpatul Arseni Ion a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal la 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de trei ani.

2. În fapt, instanța de fond a stabilit că la 18 mai 2013, orele 01.00, inculpatul Arseni Ion, fiind stopat de către colaboratorii batalionului nr. 3, plutonul nr. 2 al I.N.P., la intersecția străzii Chișinăului cu str. Păcii din or. Nisporeni, în timp ce conducea mijlocul de transport de model „VAZ 2108”, cu n/î NS AG 706, și fiind suspectat de consum de alcool a fost supus testării cu aparatul „Drager 6810” în urma căreia s-a constatat că în aerul expirat de el concentrația alcoolului constituia 0,85 mg/l. Ca rezultat i s-a cerut să fie supus examenului medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, precum și recoltarea probelor biologice, urmare cărui fapt dînsul a refuzat.

În ședința de judecată inculpatul a acceptat probele prezentate de procuror și acumulate în faza de urmărire penală, fiind de acord cu ele și neavînd careva obiecții asupra lor, menționînd că vina o recunoaște pe deplin și se căiește de cele comise.

Instanța a calificat acțiunile lui în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, deoarece, conducând mijlocul de transport, a refuzat de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, precum și de la recoltarea probelor biologice.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul este caracterizat satisfăcător, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, s-a căit sincer de cele comise, la evidența medicului narcolog, psihiatru nu se află.

3. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care au solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie exclusă pedeapsa complementară privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport, aplicate prevederile art. 78 alin. (2), 79 Cod penal și stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a invocat că a recunoscut vina, are la întreținere un copil minor, s-a căit sincer și regretă cele săvârșite, serviciul său constă în conducerea mijloacelor de transport, iar pedeapsa complementară aplicată duce la pierderea locului de muncă și imposibilitatea întreținerii familiei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți 18 decembrie 2013, recursul a fost respins ca nefondat.

Instanța de recurs a reținut că instanța de fond corect a determinat măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, ținând cont că acesta sincer a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, este caracterizat pozitiv, întreținere doi copii minori, a acceptat judecarea cauzei în baza probelor de la urmărirea penală și a dat deplină eficiență dispozițiilor art. 61, 62, 64 Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă faptei comise, eficientă și benefică în raport cu persoana ultimului, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității și cu aplicarea pedepsei complementare – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

5. În virtutea prevederilor art. 466 Cod de procedură penală, hotărârile judecătorești au devenit irevocabile.

6. La 03 ianuarie 2014, condamnatul a declarat recurs în anulare, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a indicat că decizia instanței de apel nu corespunde circumstanțelor de fapt și nu exclude toate obiecțiile și argumentele expuse în recursul ordinar, nu s-a dat apreciere nici unei circumstanțe privind excluderea pedepsei complementare.

Acțiunile sale au fost calificate conform prevederilor art. 264¹ alin. (3) Cod penal, deși conform ultimilor modificări în legislație, pentru calificarea în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal este suficient trecerea unei singure probe la starea de ebrietate, aparatul alcooscopic sau proba biologică cu recoltarea probelor de sânge.

Prevederile art. 134¹² alin. (3) Cod penal au fost modificate prin Legea nr. 145 din 14 iunie 2013, în vigoare din 26.10.2013, astfel acțiunile sale se încadrează în prevederile art. 10, 264¹ alin. (1) Cod penal, care prevede o pedeapsă mai blândă.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 6 CEDO, 20 din Constituția R. Moldova și 453 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea recursul în anulare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 452, 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, după epuizarea căilor ordinare de atac, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată. Conform art. 6 pct. 44) Cod de procedură penală, viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărîrea pronunțată, se consideră încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Însă, conform art. 453 alin. (2) Cod de procedură penală, recursul în anulare este inadmisibil dacă nu se întemeiază pe motivele prevăzute în articolul 453 Cod de procedură penală. Potrivit art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală, cererea de recurs în anulare trebuie să cuprindă conținutul și motivele recursului în anulare cu menționarea cazurilor prevăzute în art. 453 și cu argumentarea ilegalității hotărîrii atacate.

Totodată, în pofida acestor prevederi legale, în recursul vizat nu sunt invocate circumstanțe concrete, considerate a fi un viciu fundamental, cu indicarea normelor legale care prevăd drepturile și libertățile pretinse a fi esențial încălcate, denumirea acestor drepturi și libertăți, esența încălcărilor respective raportată la normele procesual penale și la alte legi naționale, convenții și tratate internaționale, modul și măsura în care încălcările presupuse ar fi afectat hotărîrile atacate, astfel încît acestea să obțină calitatea unui viciu fundamental de natură să genereze temeiul desființării hotărîrii irevocabile atacate, omițîndu-se completamente argumentarea ilegalității hotărîrii contestate în acest sens și indicarea unor concrete erori de drept la capitolul dat (*pct. 6 din prezenta decizie*).

Rezultă, că recursul în anulare este lipsit de un suport legal, deoarece nu se întemeiază pe cazurile prevăzute în art. 453 și cu argumentarea ilegalității hotărîrii atacate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul în anulare al condamnatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Pe lîngă aceasta, cu referire la argumentul invocat în recursul în anulare că instanțele judecătorești neîntemeiat au aplicat față de el pedeapsa complementară, se atestă că, în corespundere cu împrejurările conținute în partea descriptivă a hotărîrilor atacate, inclusiv cele reproduce în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, condamnatului i-a fost aplicată o pedeapsă în limitele și conform legii actuale, aceasta fiindu-i individualizată în strictă coroborare cu criteriile prescrise în art. 61 și 75 Cod penal, conform cărora la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 6 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanțele de fond și de recurs au estimat circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale aplicate condamnatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 448 alin. (1) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Astfel, activitatea instanței loe judecătorești privind doar aprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decît cel pe care îl propune condamnatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, adică nu poate constitui subiectul nunei eventual viciu fundamnetal și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul în anulare este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, critica privind neaplicarea retroactivității legii penale, inculpatul nu a invocat-o și în instanța de recurs ordinar, adică în acest sens nu epuizat căile ordinare de atac, deci nu a respectat prevederile art. 452 Cod de procedură penală.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de fond și cea de recurs, în raport cu motivele invocate de recurent, nu au comis erori de drept de natura unui viciu fundamental capabil să afecteze hotărîrile contestate, că aceste hotărîri conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția de individualizare a pedepsei aplicate inculpatului, fiindu-i respectat dreptul la un proces echitabil în sensul vizat, și că recursul de pe rol este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 457, 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

8. Conform art. 456 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul Arsene Ion Vladimir, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 04 septembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 decembrie 2013, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, semnată la 11 aprilie 2014, pronunțată la 30 aprilie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
Dispozitiv

02 aprilie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte
Judecători

Constantin Gurschi,
Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului în anulare împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 04 septembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 decembrie 2013, declarat de condamnatul

Arsene Ion Vladimir, născut la 26 mai 1981 în s. Iurceni, r-nul Nisporeni, domiciliat în s. Șișcani, r-nul Nisporeni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

Conform art. 456 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul Arsene Ion Vladimir, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 04 septembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 decembrie 2013, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 30 aprilie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco